

BISERICA și ȘCOLA.

Foiă bisericească, școlastică, literară și economică.

Iese odată în săptămână: DUMINECA.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 10 cor. — pe 1/2 an 5 cor.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 14 fr., pe jumătate an 7 franci.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin
cam 150 cuvinte 6 cor.; până la 200 cuvinte
8 cor.; și mai sus 10 cor. v. a.

Correspondențele se se adreseze Redacțiun

„BISERICA și ȘCOLA.“

Er banii de prenumerațiune la
TIPOGRAFIA DIECESANĂ în ARAD

Insoțiri.

Este un adevăr neîndoios, că adevărată înaintare, adevărat progres în lume, în viață, nu se poate face pe nici o cale, fără conlucrarea, fără imbinarea de puteri.

„Unde-i unul nu-i putere, la nevoi și la durere“, a zis un poet; dar nu-i putere nici la spor nici la înaintare, când omul este lăsat singur și răsleț în lupta vieții.

Dacă însoțirile însemnează o împărțire a necazurilor și o slăbire a lor, ele se presintă totodată ca întărire, înălțare, ca mijloc de generalizare a unui bine cât de mic.

Cine nu-și dă seamă de aceste spuse și cine nu e convins de adevărul lor? Căci zilnic avem dovezi din fapte, prin observări proprii putem vedea zilnic adevărul a importanței însoțirilor. Din cărți, din spusele bătrânilor, moșilor și strămoșilor noștri, ni se spune și învederează: „*Concordia res parvae crescunt, discordia, maximae dilabuntur.*“

Forma cea mai complicată de „însoțiri“ este statul, care la rîndul său se compune din instituțiuni și grupări formate tot în baza principiului nevoiei de apărare și interesului de progres. Cu atât va fi mai puternic un stat, sau ori ce instituțiune, cu cât mai mult baza concentrării elementelor va fi de interes comun pentru cei grupați.

În această ordine de idei, ori ce însoțire, ori ce grupare, care tinde la realizarea unui bine și spre progresul singuraticilor prin o lucrare în comun, menită să valideze aspirațiile firești ale unei grupe de oameni, într'un stat, este un act patriotic, care va contribui, îmbunătățind soarta singuraticilor, la progresul binelui general. Micile însoțiri luptătoare pentru progres vor fi totatătea picături din marea unui stat binecuvîntat, care la rîndul său este earăși o picătură în oceanul propășirii.

Lupta vieții ne presintă o serie întreagă de categorii cari se înfățișează ca porți deschide activi-

tății omului; ori cine vrea să existe și să se valideze, trebuie să-și deponă partea sa de muncă. Va fi însă munca cu mult mai productivă, cu mult mai rodică, dacă e depusă într'o armonică potrivire. Va fi spornică munca individului depusă la o lucrare comună, când acea lucrare are o basă firească.

Basă firească, pentru formarea însoțirilor de ordine fie culturală fie economică, este, desigur, caracterul național și viețuirea împreună.

Un popor numeros ca al nostru trebuie să urmărească cu sfințenie un ideal al său propriu, la care îl îndreptățește existența, importanța și trecutul său. Pentru ajungerea idealului său însă, el trebuie să lupte, să muncească, cu sârguință și cu conștiință.

Precum marea nesfârșită din picuri de apă se închiagă, în însoțiri mărunțe, dar multe și solide, vom găsi elementele componente cari ne vor duce la progres, la înălțare, după firea și aspirațiile noastre.

Insoțirile de ordine economică cât de modeste, acolo unde se vor înființa, nu vor întârzia de a da roade binecuvîntate pentru ridicarea bunăstării popoului, pentru ajutorarea muncii și pentru dezvoltarea întrecerei, care un frumos și îmbucurător semn este pentru viața materială a unui popor, și ca atare o puternică basă pentru conservare și validitatea forțelor, ce lincezesc în imprăștierea puterilor singuraticice, cari trebuie să se concentreze în lupta pentru un ideal.

Dacă bunăstarea materială este temelia progresului, nu este mai puțin adevărat că îndulcirea vieții, recreațiunea, ne-o ofer plăcerile morale și intelectuale, a căror cultivare și îndreptare în direcțiune solidă și unitară însoțirile mult o ajută. Insoțirea cea mai sublimă în această categorie este Biserica, sfânta noastră biserică, care va înălța sufletele și va înfrumuseța viața de-a pururea, propagând cele trei mari virtuți creștinești: ctedința, speranța și iubirea. Un ajutor al bisericii va fi școala, — ear campionii pen-

tru ridicarea morală vor fi preotul și învățătorul, a căror stat, lumină, și stăruință să fie exemple și îndemn.

Dar în afară de aceste însoțiri de ordine superioară, în mijlocul traiului zilnic, și pentru îndulcirea lui, cât de mult nu contribuiește muzica: corul și citirea! Formarea de bibliotecă pentru popor, instituirea be coruri, etc. cât de mult vor întări sentimentul și vor ridica nivelul poporului nostru!

De aceea, nu putem insista în deajuns, ca cei chemați și cei ce sunt în direct contact cu poporul, meniți să-i fie luminători, să nu pregete un moment de a porni pe această cale, îndrumând poporul spre progres, pentru fericirea lui, a patriei mărirea și a lor mulțumire sufletească, împăcare a conștiinței datoriei împlinite.

Despre sărbătorile legii vechi și sărbătorile legii nouă.

Cea dintâiu sărbătoare așezată în ziua următoare după facerea primului om, a lui Adam, este Sabbatul. „Și Dzeu binecuvântă ziua a șaptea și o sfinți pre ea, că întru aceasta s'a repăusât el de toate lucrurile sale, pre cari Dzeu le creă și le făcu“ (Facerea II. 3.) Adam păzia cu sfințenie Sabbatul, el a fost proroc și cunoștea pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul sfânt și n'a fost tăieat înprejur, nici a slugit la idoli, avea prin urmare chipul creștinesc (Ist. Bis. Șaguna §. 4. pag. 2). Dela Adam până la Moisi Sfinta Scriptură nu pomenește de instituirea altor sărbători. Pe timpul acestui mare proroc se dau de nou ordine stricte pentru sărberea Sabbatului: Cu adevărat să păziți Sabbatele mele, că aceste sunt semne între mine și între voi în generațiunile voastre, ca voi să știți că eu sunt Jehova, care vă sfințesc pe voi. Păziți dar Sabbatul! Că el se cade să fie sfânt vouă, veri cine-l va profana să va omori, cine-va face în acea zi ver un lucru, stărpi-se-va acela din poporul meu (Esodul 31, 12, 13, 14.) Chiar și secerisul era interzis în ziua Sabbatului: „Șase zile să lucrezi, iar în a șaptea zi să repauezi chiar în timpul aratului și a seceratului să repauezi (Ibidem 34, 21), Porunca IV-a dintre cele zece porunci Dzeești date lui Moisi hotărăște foarte clar și lămurit atât sărberea Sabbatului cât și modul sărbării: „Adu-ți aminte de ziua Sabbatului, ca să o sfințești pre ea! Șasă zile vei lucra și-ți vei face toate lucrurile tale: Ear ziua a șaptea Sabbat este lui Iehova Dzeului tău, nu vei face întrânsa nici un lucru nici tu nici servul tău nici serva ta nici ver o vită a ta nici străinul tău, care locuește în lăuntrul porților tale. Că în șase zile a făcut Jehova ceriul și pământul și marea și tot ce este întrânsele și în ziua a șaptea a repausat, pentru aceea binecuvântă Dzeu ziua Sabbatului și o sfinți pre ea. (Esod 20. 8—11)

Moisi a instituit și așezat pe lângă Sabbat și alte sărbători ca sărbătoarea paschei în luna Nisan în amintirea eșirei poporului jidovesc din robia Egiptului; sărbătoarea cincizecimilor, care se serba la 50 zile după Paști în amintirea primirei legii Moisaice pe muntele Sinai; sărbătoarea corturilor în aducerea aminie de petrecerea Evreilor în pustiul Arabiei; sărbătoarea anului Sabbatic sau al anului al șaptelea, în care an pământul se lăsa ogor, servii judei se liberau, fructele pomilor și a viilor nu se culegeau ci se lăsau pe seama săracilor; în acest an se ceteau cele 10 porunci în auzul adunării; anul iubilar, ce urma în al 50 an după șapte ani sabbatici; e tot aceea ce e și anul sabbatic numai cât se serba cu pompă mai mare și pe lângă alte sacrificii se redau și pământurile vândute vechilor proprietari. Dar cea mai mare sărbătoare așezată de Moisi e sărbătoarea curățirei sau cum i se zice azi Langetag. În ziua aceasta poporul eviesc postează toată ziua și era tot în biserică, rugându-se pentru iertarea păcatelor. În ziua curățirei intra arhierul în Sfinta Sfântelor pentru a tămăia, lucru ce se putea face numai atunci și numai odată în an. Aceste sunt sărbătorile instituite de prorocul Moisi. Cu timpul sau mai instituit și alte sărbători și adeva pe timpul Iudithei în amintirea biruinței reportate de dânsa asupra Assirienilor prin uciderea lui Olofern; sărbătoarea Purim în amintirea mântuirii evreilor condamnați la moarte prin sabie de Aman comandantul Persa, prin ajutorul Estirei; și sărbătoarea aducerei aminte de biruința lui Iuda Macabeu asupra lui Antioch Epifanes.

Privind acum asupra însămnătății acestor sărbători, vom vedea că afară poate de sărbătoarea curățirei toate au un caracter esclusiv național. Nimic ce ar fi bicericesc nu găsești întrânsele, semn că poporul jidovesc a pus mare pond pe naționalitatea sa, preterând totodată biserică și supunând-o la ori ce ocaziune intereselor naționale. Mult au schimbat caracterul sărbătorilor evreești mai târziu talmudiștii. Invetații poporului jidovesc se foloseau adecă pe lângă Sfântă Scriptură a legii vechi și de tradițiune. Colectiunea tradițiunilor evreești formează Talmudul. Rabinul Jehuda colectează pela 200 ani după Christos toate aceste tradițiuni și le cuprinde în o carte pe care o numește „Mischna“; la 50 de ani după aceea un alt rabin, Ioanan, aduna toate cele auzite despre lege dela edarea Mischnei până pe timpul său și mai esplicând după părerea sa și cuprinsul numitei cărți, edă o noană carte sub numele Gemara h. În secolul 4 talentatul rabin Asche le revidiează ambele și din complexul ambelor redactează Talmudul. Ținând cont de schimbările talmudiștilor evreimea a susținut până azi sărbătorile instituite și deschilinit Sabbatul îl sărbează și astăzi atât Evreul avut cât și cel sărac cu cea mai mare severitate. În această zi el se conține delatot lucrul. Fiind în cale rămâne în atare zi la con-

naționalul său. El jertfește cât poate și cât îi iartă împrejurările numai să știe că a satisfăcut poruncei date cu privire la Sabbat.

Cu venirea Mântuitorului Cristos cultul evresc își perdu însemnătatea sa.

La început slugirea Dzească a creștinilor a fost în a adevăr împreună cu a evreilor. Nu mult după aceea și mai ales după soborul al treilea Apostolesc în care s'a decis că păgânii pot se treacă la creștinătate fără să se facă evrei, cultul creștinilor s'a despărțit de al evreilor și a început a se desvolta în spiritul învățături lui Cristos.

Credincioșii creștini pentru a-și arăta iubirea și dragostea către mântuitorul Cristos au consfințit întru amintirea întâmplărilor mai însemnate din legea cea nouă unele zile, urmând pildei bisericei evreești. Întră acele zile consfințite sau sărbători cari s'au consfințit în secolul I-ii creștinesc și cari străluceau atunci în curățenie și mărire se numără : 1) Ziua învierii lui Cristos sau ziua Duminecei care se ținea în locul Sâmbetei evreești. În atari zile creștinii făceau rugăciuni neîncetate și dădeau milostenie săracilor. La început se considera Sâmbăta ca o zi festivă, mai ales de creștinii din Ierusalim, dar pe urmă convingându-se, că mântuirea venită prin Iisus Cristos în ziua Duminecei este mult mai însemnată decât consfințirea Sâmbetei, creștinii în curând înlăturară sărberea Sâmbetei înlocuindu-o pretutindenea cu ziua de Duminică. 2) Sărbătoarea paschei legii cea nouă se serba spre mărirea învierii lui Cristos ; la început unii dintre creștini serba ziua paschei creștine Sâmbăta, într'o zi cu pascha evreească într'a patrușprezece zi a lunii cea dintâiu a primăverii, ear alții o strămuta pe ziua următoare de Duminică. La sinodul I ecumenic ținut în Nicea la 325 s'a hotărât odată pentru totdeauna că Paștile creștinești să se serbeze în I-a Duminică după luna plină ce urmează după ecvinopțiul de primăvară. 3) Sărbătoarea a cincizeci de zile — Rusaliile — au împrumutat-o creștinii dela evrei și s'a strămutat în pomenirea Pogorârei Sfântului Duh. 4) Vinerea mare în aducerea aminte de patimile Mântuitorului Cristos.

În secolul al III-lea s'au introdus sărbătorile : Nașterea Domnului, în amintirea marelui eveniment, când Mântuitorul Cristos a luat trup omenesc din fecioara Maria ; Înălțarea Domnului în amintirea evenimentului, când Mântuitorul Cristos terminându-și opera mântuirii noastre se sui la Tatăl ceresc ; Bunavestire sau pomenirea memorabilei zile, în care îngerul Gavriil vesti fecioarei Mariei, că va naște pe Cristos : Biserica din Tir mai serba și Intimpinarea Domnului, în aducerea aminte de timpul, când Mântuitorul fu dus de muma sa la biserică spre a-l închina Domnului, după obiceiul legii, cu care ocaziune fu binecuvântat și luat în brațe de bătrânul Simeon. Tot această biserică mai serba și

Duminica Florilor în amintire de intrarea triumfală a lui Cristos în Ierusalim și primirea lui cu stâlpi din partea plebei evreești. În secolul IV s'a introdus sărbătoarea Apostolilor Petru și Pavel, apoi sărbătoarea celor mai însemnați mucenici ; sărbătoarea sfințirii bisericei, Înălțarea sfiatei cruci în amintirea măreței zile când patriarcul Ierusalimului Macarie înălța crucea Mântuitorului, aflată de împărăteasa Elena, în biserică, spre a fi văzută de toți ; să mai serba încă în acest secol și sărbătoarea : strămutarea moaștelor martirilor.

În secolul VI s'au introdus sărbătorile : Spălarea picioarelor în amintirea spălării picioarelor, ce a săvârșit Iisus Cristos cu apostolii săi ; sărbătoarea aflării capului sfintului Ioan botezătorul. Între sărbătorile împărătești din acest secol se numără : Taierea împrejur în amintirea zilei în care Mântuitorul Cristos în etate de 8 zile se supuse legii evreești și pătimi taierea împrejur ; botezul Domnului, în aducerea aminte de acel eveniment, când Ioan botezătorul pusă mâna pe creștetul stăpânului Cristos și-l boteză, cu care ocaziune Duhul sfânt în chip de porumb îl mărturisii din înălțime de fiul lui Dumnezeu ; Schimbarea la față în amintirea întâmplării din muntele Tavorului, când Mântuitorul Cristos înaintea a lor doi bărbați din legea veche Moisi și Iiie și a lor trei învățacei ai săi Petru Iacov și Ioan își arată Dumnezeirea sa, schimbându-și fața în chipul soarelui și făcându-i-se hainele albe ca lumina.

În secolul VI s'a introdus sărbătoarea întimpinării Domnului la toate bisericile ; ear ca sărbătoare nouă însemnă sărbătoarea prorocului și înainte mergătorului Ioan.

În secolul VII. s'au adaus sărbătorile Nașterii Născătoarei de Dumnezeu în amintirea zilei în care s'a născut fecioara Maria ; sărbătoarea Adormirii Născătoarei de Dumnezeu sau a zilei în care preacurata fecioară părăsise cele pământești, și s'a mutat la cele cerești ; Taierea capului Sfântului Ioan botezătorul ; apoi Sâmbăta Dreptului Lazar, Zemislirea sfintei Ane, mama fecioarei Maria și pomenirea celor 40 de mucenici, cari au primit cununa de martiri în Lacul Sevastia.

În veacul al VIII. s'au luat a se serba : Sărbătoarea chipului celui nefăcut al Mântuitorului apoi intrarea preacuratei fecioare în biserică (hram) precum și sărberea crucii Domnului, în mijlocul pareșimilor.

În secolul IX. s'au adaus sărbătorile : Acatistul maicei Domnului în a V-a săptămâna a postului mare în amintirea scăpării de trei ori a Constantinopolei de vrăjmași și adecă în zilele împăratului Iraelie, de Persi și Schiți, ear în zilele lui Constantin Pogonat de alte limbi păgâne. Cu aceste ocaziuni preoțimea și poporul făceau litii purtându-se în public icoana măicei Domnului. Tot în acest veac s'a așezat a se serba și Duminica ortodoxiei spre amin-

tirea reșezării cinstirei sfințelor icoane prin împărăteasa Teodora.

Între sărbătorile așezate în onorea martirilor pentru credința lui Christos însemnăm: Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, de naștere din Solon; el a primit martiriul pe timpul împăratului Maximian. Sărbătoarea Sfântului mucenic Teodor Tiron, care a primit martiriul tot pe timpul lui Maximian; s'a așezat a se sărba această sărbătoare în Sâmbăta I-a din paresimi; sărbătoarea marelui mucenic Gheorghe așezată în 23 April; el a primit martiriul pentru credința lui Christos sub împăratul Dioclețian. Era din Capadochia, ostaș din ceata Tribunilor.

Mai sunt afară de aceste și alte sărbători introduse la creștini ca: împărații Constantin și Elena (21 Mai) sfântul proroc Ilie (20 Iuliu), Cuvioasa Parascheva (14 Octombrie), Sfântul Nicolae (6 Decembrie), precum și alte multe sărbători ocazionale, cari sunt introduse nu de întreaga biserică, ci numai de singuratici indivizi din zăl și amoare morală către Mântuitorul Christos și sublima s'a învățată.

(Va urma.)

Despre stat și virtuțile cetățenești.

I.

Statul își are originea în simțul de dreptate, inerent firei omului; în virtutea acestui simț, un popor, organizându-se și supunându-se unei ordine publice, ce determină relația dintre supuși și stăpânire, formează statul (Dr. Linsenmann, Mor. Theol. p. 102); ori cum zice Walter: Statul este societatea organizată (Naturrecht und Polit. p. 58). Tot așa definește statul și P. S. Sa prințele Episcop Atanasie al Rîmnicului și Noului-Severin, zicând: Statul nu este o născocire omenească, ci este rânduit dela Dumnezeu. Nu ca biserică, ci în mod indirect, ceea ce se învederează din cuvintele ap. Pavel, unde zice: „Deci supuneți-vă la toată zidirea omenească pentru Domnul, ori împăratului, ca celui ce este mai presus, ori Domnului, ca celor ce sunt de el trimiși spre izbăvirea făcătorilor de bine.”

Nici un stat, afară de statul bisericesc israelit un și poate reduce originea sa până la D-zeu.

Pe poporul iudeu îl aflăm pe timpul patriarhilor pe panta cea de jos a statelor.

Când a crescut și s'a întărit poporul ales în Egipt, îl putem privi ca națiune și anume pentru-că se osebea prin însușirile sale naționale de ceilalți locuitori ai țerei și și-a conservat limba, religia și moravurile. Dar din potrivă, statul numai în acel moment a devenit, când Moisi făcuse cunoscută legea și poporul a primit acea jurisdicțiune judaică. „Și Moisi veni și spuse poporului cuvintele lui Iehova și toate legile lui și poporul răspunse cu o gură, zicând: „Toate cuvintele câte le-a vorbit Iehova, le vom face.” (Moise II. 24, 3.)

După decăderea statului palestin nu putem vorbi decât ear numai de națiune judaică, câtă vreme Evreii prin o limba națională, moravuri și religie, precum și prin neștersese lor semne prototipice sunt legați prin o origine comună unii cu alții; dar ei numai sunt stat, pentru-că le lipsește atribuțiunile principale indicate mai sus.

În varietatea de naționalități din cadrul statului definit mai sus, și existent astăzi, ca în țara noastră, bună oară, mă voi încerca să dovedesc dreptul națiunilor cu ajutorul Noului Testament; de și s'ar părea, că creștinismul nu se împacă cu ideea națională, fiind-că zice, că nu-mai sunt Iudei și samariți, Iudei și păgâni, Greci și barbari, ci toți suntem egali și după faptele noastre vom birui împărăția cerurilor.

Cei dintâi adicți ai lui Iisus Cristos — apostolii și au lăsat casa și neamurile, plecând să învețe popoarele, ca astfel să lățească împărăția lui Cristos pe pământ, umblând ca niște oameni fără țeară.

Ce le-a vestit Iisus Cristos în Ierusalim sa împlinit:

Au văzut ochii lor perzarea țerei, a neamurilor și întreg statului judaic și pe unde mergeau erau oaspeți și străini și numai în ceriu aveau să aibă adevărul lor locaș și drepturi cetățenești, deși apostolul Petru pentru a scăpa de multele 39 se provoca la civitatea lui romană, prin care era oprit de a se împărți bătae celor liberi: „Ori vă este permis a bate om Roman și fără judecată?” (Fapt. ap. 22, 25.)

Nemernicia întocmirii de stat lipsit de sancțiunea divină și stăbiciunea instituțiilor și scutului lui, se învederează de aci, — pe când marea importanță a națiunilor se lămurește când Iisus, Mântuitorul lamei, poruncește apostolilor sei să evanghelisească tataror popoarelor, zicându-le: „Mergând învățați toate neamurile.” (Mat. 28, 29.)

Și toate popoarele voește a le aduna în jurul tronului său ceresc: „Și se vor aduna naintea lui toate popoarele și el va despărți pe dânsii, unul de altul . . .” (Mat. 25, 32.) Ear apostolul zice: „Și a făcut Dumnezeu dintr'un sânge tot neamul omeneș, să locuiască pe toată suprafața pământului . . .” (Fapt. ap. 17, 26.)

De aci se vede, că naționalitatea avea și în economia cerească un rol însemnat. Când se creștinează un popor, aceea va să zică, că a slăbit păgânismul cu egoismul său și că acel popor prin spiritul religios voește a se curăți și conduce, ori cu alte cuvinte, că acel popor se învrednicește de harul evanghelic și va fi sub conducerea harului dzeiesc.

Relațiunile creștinismului față de națiune sunt în același timp foc curățitor, cultivator și perfecționator.

Fiecare popor punându-se sub patronajul religiei creștine se angajează a-și cunoaște particularitățile, atât cele bune, pe cari le are de la D-zeu, pentru a le perfecționa, precum și cele rele, pentru a le părăsi, ce este tot așa de greu la popoare, ca la individ.

Nu odată s'a întâmplat, ca o națiune să aibă iluzia de a fi conducătoarea destinului unei părți din lume, dar neavând puterile cerute, s'a prăpădit. Drept aceea chemarea și dătoră dascălilor și conducătorilor unui popor este de a-i desvolta inteligența, fără ideii iluzioniste și utopice și a-l face atent asupra însușirilor bune și rele și a urmărilor lor.

Numai prin creștinism își pot ajunge popoarele adevăratele lor destine; fără creștinism, principiul marelui național este fără rezultat, și întocmirea de stat fără bază.

Răspândirea sfântă, precum e descrisă la Moise (I. c. 11) ne arată, că popoarele s'au născut prin o neînțelegere ivită între oameni, neînțelegere prin care s'a rupt unitatea de neam și limbă. Dar în acea relațiune față de un D-zeu nu s'a făcut nici o schimbare, după cum ne raportează cărțile V. T. în mod clar.

Acolo anume se zice, că oamenii și-au propus să zidească un oraș și un turn mare, ca să nu fie răslășiți pe pământ. Prin acest colosal turn de la Babel voiau a și face și un nume neperitor și un monument pe pământ;

cartea cea mai veche o caracteriză de o încercare tendențioasă, o desfidere a unității și puterei supreme dumnezeiești.

„Atunci Iehova se pogori să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor și Iehova zise: Eată un singur popor este și toți o limba au, și începură a face, și acum nimic nu'i va împedeca a face toate, câte au cugetat. Veniți dar să ne pogorim și să-le amestecăm limbilor, ca ei să nu înțeleagă limba celuilalt. Și Iehova fi înprăstia de acolo peste fața a tot pământul și ei încetară a zidi cetatea. Pentru aceea numele ei s'a chemat Babel, că Iehova acolo amestecă limba a tot pământul și de acolo fi înprăstia peste tot pământul.” (I. Moisi, 1, 5—10.)

Amestecându-se limbile, au devenit popoare, cari sunt diferite bucăți ale unicului neam, cari s'au desfăcut în diferite părți, având fiecare popor limba sa; și astfel au intrat în viață procesele mitologice a diferiților zei, adeca religiunile popoarelor, că fiecare popor șii căpătă zeii soi.

Neputându-se altfel închipui lucrurile, decât, că popoarele depărtându-se din ce în ce de adevărata doctrină au inotat în noianul întunericului, și-au pierdut ideea despre uncul și adevăratal D-zeu, adorând diferite regiuni cerești.

Numai un popor, anume cel ce și trăgea originea din Avram a fost prin o osebită chemare și alegere despărțit de massa cea zăpăcită și astfel crescut să țină legătura cu uncul și adevăratal D-zeu, în opoziție cu păgânii politeiști și cealalte secte. Prin venirea Mântuitorului, tuturor neamurilor li se hărăzește chip de mântuire unindu-se toate popoarele și limbile pentru mărirea lui Dumnezeu.

Duhul lui D-zeu trebuie se vorbească fiecărui popor în limba sa; drept dovadă luăm istoria dumnieii Rnsaliilor.

„Și s'au umplut toți de duhul sfânt și au început a grăi în alte limbi, precum le da lor duhul a grăi . . . și se spăimântă toți și se miră, zicând unul către altul: ori nu sunt aceștia ce grăiesc toți Galateni și cum noi auzim fieștecarele limba noastră, întru care ne am născut? Parteenii și Midenii și Elamitenii . . . și nemernicii Romani . . . auzim pe ei grăind în limbile noastre, mărirea lui D-zeu.”

P. S. Sa părintele Athanasie al Rîmnicului arată frumos, că toți acei cari nu voesc a se ținea de aceste principii stabilite în iconomia V. T. și consacrate prin cărțile N. T. despoaie biserica de acea frumoasă atribuție, adeca de a lucra la creșterea și desăvârșirea morală a individului și poporului, prin mijlocul limbei lui și de-a fi astfel — biserica — paladiul naționalității (Op, cit. p. 7, 38).

După aceste considerațiuni despre stat de ideile naționale, vom trece la virtuțile cetățenești, pe cari ap. Pavel le detailează la Romani în cele prime șapte versuri. (Rom. XII. 1—7).

În acest dumnezeiesc codice al jurisprudenței Pavline află fiecare creștin adevărata înțelepciune a purtării sale.

E. Zasl.

Predică

pentru Dumineca înainte de nașterea Domnului nostru Iisus Christos.

„Eată fecioara în pântece va lua și va naște fiu și se va chema numele lui Emanuil.
(Isaia 7, 14.)

Iubiți Ascultători!

Noușprezece veacuri sunt de atunci, prociile s'au plinit, în mijlocul omenimei răsare lumina cunoștinții, adevărul ese învingător înșelăciunea s'a cuitropit, dzeștile învățături se răspândesc, omul devine earăși inițiat în tainele chemării sale pe pământ. Fecioara naște pe Mântuitorul lumii, se rup cătușele păcatului prim și binecuvântarea cerească se revarsă cu îmbelșugare peste omenime. Dzeu omul pășește în lume, învățăturile sale străbat pretutindeni și înflăcărează inimile, minunile săvârșite uimesc mintea și totul se pleacă în fața atâtor cuvinte de iubire, atâtor fapte supranaturale. Cine este acesta? se întreabă în nemărginită mirare întreg neamul izrailitean! Este El, este Mesia cel făgăduit! sopteste poporul de rënd. Este un înșelător, un procler, un demon! sbeară „învetații” și căpeteniile lui. Și El pășește înainte cu învățăturile sale Dzești, revarsă lumină pretutindenea.

Puterea învățăturilor sale și sublimitatea lor vor forma tema cuvântării mele de azi; fi-ți, vă rog, cu luare aminte.

Principiile evangelice cari au ridicat pe om din noroiul neștiinței și a îndoelilor, luminându-i mintea spre a cunoaște adevărul, au fost, sunt și vor fi pururea căleuze, cari îl îndreaptă pe calea binelui, un antidot contra învățăturilor stricătoare minții sănătoase și sufletului. Aceste principii, menite a aduce omenimei o reformă atât de radicală în raporturile lumii acesteia, ca raze de lumină strălucitoare se ivesc călătorului orbecând în întunerecul nopții, arătându-i calea cea dreaptă ce trebuie să o apuce întru ajungerea țintei sale; și precum o ploaie binefăcătoare, care se varsă pe pământul copt de arșița soarelui, au adus o satisfacere în sufletul omului însetat după o reformă sănătoasă, reformă, care a servit apoi omenimei spre a-și pune șieși o bază sigură pe care să-și clădiască nădejtile întru ajungerea țintei sale, care este fericirea vremelnică și cea vecinică. Pe această bază apoi s'a constituit societatea creștinească în total și singuraticele familii în special, s'au constituit și se ocărmuesc state. Deși dela începutul erei creștine s'au ridicat persecuțiuni nenumărate și nespuse de crunte asupra creștinilor, deși s'a vërsat atâta sânge de martir, atât de către jidani cât și de către păgâni deși groaznice au fost torturile ce a trebuit să sufere creștinii din

partea contrariilor lui Christos, totuși nu s'a putut împedeca lățirea acelor învățături, cari cu iuțimea fulgerului au strebătut în colibe și palate, încât contrarii au trebuit în cele din urmă să capituleze, recunoscând puterea supranaturală, căreia a se opune putere omenească nu este în stare. Opera mântuitoare începută de Dzeu omul, și care acum de nouăsprezece veacuri își continua activitatea sa, își arată pretutindenea imbelșugatele sale roade, pe unde se vestește cuvântul evanghelic; căci adevărul divin nu se poate răsturna nici prin persecuțiuni, nici prin torturi, nici prin moarte și cu atât mai puțin prin niște învățături iscodite în creeri scrințiți ai unor indivizi intrați în cursele inamicului omenirii, fie acele învățături cât de seducătoare, cât de rafinate în cuprinsul lor, căci creștinii, acești discipoli ai marelui învățător Christos nici când nu se vor lua după înțelepciunea oamenilor, ci după cuvântul lui Dzeu, (I. Cor. 2, 5) știut fiind că nu poate fi mai înțeleaptă creațiunea decât creatorul, materia, decât spiritul. Filosofii antici, cari se nizuiau în diferite chipuri a arăta legătura dintre viața aceasta și cea după moarte, a trebuit să amuțască cu venirea Dlui Christos; tot astfel se va prăbuși și colosul cu picioare de lut al veacului nostru, care se încearcă a arunca sămânța necredinții, sau cel puțin a îndoelii în sufletele cele slabe. Fără voe mi se revoacă în memorie un mare învățat al veacului nostru, care în întreaga sa viață a fost un dușman neîmpăcat al învățăturilor lui Christos și a scos din gura sa cuvintele sacrilege, că omul este Dzeu. Dar apoi la finea vieții sale, chinuit ziua și noaptea în fine a exclamat: „un miserabil Dzeu este omul“, recunoscând totuși povirnișul periculos pe care a pășit în viață. Se vor nimici, se vor stinge, vor peri toți acei hulitori, cari „introduc eresuri stricacioase, lăpădându-se de Dl ce i-a răscumpărat“ (Petru II, 2, 1), căci „blăstēm al lui Iehova este în casa celui nelegiuit“ (Prov. 3, 33) și va sosi timpul, când de nou și mai biruitoare va eși Evanghelia Dlui, strălucind mai luminat decât soarele după o furtună aprigă, îndulcindu-se omenimea mai mult ca ori când de învățăturile ei.

Cât este de dulce credința noastră, că suntem fii lui Dzeu! Cât de fericit se simte omul, când înțelegând menirea sa aici pe pământ, știe că dela calea credinții sale nu s'a abătut, jurământul depus la sfântul botez nu l'a călcat. Un călător cunoscând calea pe care a apucat și știind, că această cale îl conduce nesmintit la ținta călătoriei sale, pășește voios înainte și se bucură știind, că această cale nu este greșită. Dar apoi omul, oare nu este și el un călător în lumea aceasta? Oare nu și el călătorește în calea vieții sale spre o țintă, ce dorește să ajungă? Și care poate fi altă țintă spre care creștinul nisuește, decât fericirea cea vecinică? „Căutați mai nainte de toate împărăția lui Dzeu.“ (Matei 6, 33) zice Domnul. Într'adevăr, dacă vom

arunca noi o privire în lume și vom judeca asupra mersului ei, fără îndoială venim la convingerea, că aici pentru noi la adecă sunt puține fericiri. O neconținută luptă parte cu noi înșine, parte cu diferitele griji, cari legate ne sunt de viață și cari nu se mai sfirșesc. Trupul omenesc e un lut, care se depune în patru scânduri spre a se așeza în pământ, ca pământ să se facă și el.

Avem însă în noi sufletul nostru, care nu perenici când; și aceasta ne face să simțim noi fericirea, care nu s'a dat altor vieți. Și știm, că sufletul nostru desbrăcându-se de haina s'a carnuară va începe o altă viață, viața cea adevărată. Nisuiind dar la acea fericire, ne întocmim viața recetoare astfel, ca prin ea să ajungem la viața cea netrecătoare. Era anevoiasă aceasta când omul nu era luminat de învățăturile Dzeești, când calea către această viață îi era necunoscută. Acum însă cunoaștem această cale: „Eu sunt calea și adevărul și viața, nimenea nu vine la Tatăl, decât numai prin mine“ (Ioan 14 6) zice Domnul. Avem deci credința, în acela, pe care Tatăl l'a trimis și prin care noi am cunoscut pe Tatăl. Să urmărim poruncile lui și ne vom mântui. Având noi această convingere sufletul ni se înveselește și rivnim neîncetat să ajungem la lăcașul Dzeesc destinat omului dela începutul lumii. Eată dar, cât de sublimă este învățătura Mântuitorului nostru! Ea ne dă mângăere în necazurile zilnice, ne face tari în lupta contra tuturor ispitelor și ne dă îndemn de-a pași neconținut pe calea adevărului.

O! ridică creștine, ridică ochii tei la ceriuri, privește acolo sus de unde vine tot darul; și înalță smerită mulțămii Tatălui creșc, care dându-ți chipul și asemănarea Sa, te-a destinat împărăției Sale; cunoaște-l ca să cunoști viața de veci, urmează învățăturilor Lui, ca părtaș să te faci de această viață. Ear Tu, Doamne! a cărui soare răsare preste buni și răi, privește la noi când cu smerenie ne plecăm înaintea Ta aducându-ți cu frică și cutremur ferbinta noastră rugăciune și mulțămii; privește la noi fitei și ne dă tărie sufletească ca pururea să păzim poruncile Tale sfinte, luminează-ne, când gândul nostru se întunecă de ceața îndoelilor, îndreptează-ne, când pași nostri se abat dela calea adevărului, întărește-ne, când ispitele voesc a se apropia de noi; nu ne lăsa pe noi Doamne, nu ne lăsa pe noi cei ce nădăjduim întru tine, că tu ești lumina, tăria și nădejdea noastră și Ție mărire înălțăm Tatălui și Fiului și Duhului sfânt Amin.

R.

D I V E R S E.

* *Pastorală.* Prea Sfinția Sa Domnul Episcop Iosif Goldiș a adresat o pastorală clerului din dieceza Aradului, prin care îi atrage deosebita atențiune a asupra îndeplinirii datorințelor sale pastorale față cu poporul nostru credincios, îndemnându-l la alipire și dra-

goste pentru sfânta noastră biserică ortodoxă dreptcredincioasă, scut și mântuire a neamului nostru.

† **Dr. Gheorghe Vuia.** Ne îndeplinim dureroasa datorie de a înregistra moartea unui distins membru al societății noastre române, a medicului *Gheorghe Vuia*, fondator și președinte al institutului „Victoria.” Defunctul lasă în urmă adinci regrete în toate cercurile în cari a fost cunoscut. Il deplânge familia compusă din soție, două fice și un fiu și numeroși amici și rude. Să-i fie somnul lin, și memoria eternă!

* **Parastas pentru Șaguna în Budapesta.** Dumineca trecută, în 3/16 Decembrie a. c., s'a celebrat în capela română gr. ort. din Budapesta parastas pentru marele arhiepiscop și mitropolit Andreiu baron de Șaguna, la care au servit părintele Nicolae Diamandi și parochul locului părintele Ghenadie Bogoeviu.

* **Statute aprobate.** După volbura de împerecheri ce a durat ani în jurul Reuniunii învățătorilor din propiatele Timișoara, Lipova, Belinț și B.-Comloș a ajuns afacerea la țintă. Statutele de atâtea ori reiectate acum au obținut aprobarea din partea guvernului. Felicităm învățătorimea din acele tracturi de acest rezultat de mult dorit și îi dorim ca sub înțeleapta conducere a devotatului president, domnul avocat Emanuil Ungurean, să se bucare de înflorirea Reuniunii.

* **Dar pentru biserică.** Veduva Stoina Tetulea, soția fostului nostru episcop Dămian Tetulea de aici, din indemn creștinesc și din iubire față de maica noastră biserică a dăruit sfintei biserici un rând întreg de odăjdii preoțești în preț de 70 coroane; cari s'au și sfințit azi, 6 Decembrie, a. c. ziua sfântului Nicolae.

Această veduvă harnică și cinstită, întotdeauna a arătat față de sfânta biserică cele mai calde, cele mai nobile simțăminte creștinești, documentând aceasta prin fapte.

Primească deci și pe această cale cea mai caldă-roasă mulțumită. De Dumnezeu, ca încă mulți ani să mai poată face asemenea lucru creștinesc. Dumnezeu îi răsplătească jertfa adusă, însutit. Cuvin la 6 Decembrie v. 1900. Dimitrie Popoviciu, învățător, notarul comitetului parochial.

* **Mitropolit sârb în Bosnia.** Majestatea Sa Monarhul nostru a numit pe secretarul episcopiei sârbești gr.-ort. din Timișoara, pe dl Eugen Lyztitzka, mitropolit al Sârbilor ortodocși din Bosnia, cu reședința în Banjaluca. Noul mitropolit a plecat la Viena ca să facă jurământul prescriș.

* **Pro memoria.** Duminecă s'a servit în biserică parochială din Sibiu-cetate parastas întru pomenirea repositului Dr. Aurel Brote, fost director al băncii de asigurare „Transilvania.”

* **Noul protopop al Seliștei.** Luniă trecută s'a făcut în Seliște alegere de protopop. A fost ales cu unanimitate dl Dr. Ioan Stroiă, profesor seminarial în Sibiu.

* **Faptă nobilă.** Ni-se trimit următoarele rânduri: Noi, subscrișii, vă rugăm să aveți bunătate a vesti că domnul George Lazar, avocat în Arad, văzând copiii noștri desbrăcați și fără haine a cumpărat la fiecare câte-un rând de haine și căciulă. Pentru această bunătate noi, subscrișii, mulțămim din inima domnului avocat George Lazar și rugăm pe Dumnezeu, ca să-i dea sănătate și să-l țină la mulți ani și pe copiii lui și întreaga familie Dumnezeu să o binecuvânteze. Arad, la 20 Decembrie 1900. Costa Trăilă, Bărbuț Nestor, Șepe-

țianu George, Șepețianu Laia. Muntean Iosif, lucrători în Arad.

* **„Enciclopedia Română”,** publicată din însărcinarea și sub auspiciile „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român”, de Dr. C. Diacovich, prim-secretarul Asociațiunii:

A aparnt fasc. XXII, al acestui dicționar enciclopedic, cuprinzând cuvintele Libelula—Manliu.

* **„Academia ortodoxă”,** societate academică-teologică pentru literatură, retorică și musică bisericească în Seminarul archidieceșan din Cernăuți în ședința generală ordinară ținută Joi în 29 Novembre a. c. și-a constituit comitetul pe anul administrativ 1900/1901 în următorul mod: President: Ioan Coțec; Secretar de externe: Ioan Dobre; Secretarul de interne și econom: Petru de Teutul. Secția literară: Presidentul secției și v. preș. I: Aurel Crăciunescu; Adlatul I: Dimitrie Voșosenco, Adlatul II, și casar: Vespasian Reuț. Secția musicală: Presidentul secției și v. preș II: Arcadie Bocancea, Adlat I. și controlor: George Cosmovici, Adlat II și bibliotecar: Adrian Lupăștean. Comisia revizuitoare: ref. Const Grigorovici, adlați Valerian Șesan, și Isidor Pașcan.

* **Apel.** În vederea consimțământului general, cu care publicul român a întâmpinat inițiativa „Asociațiunii”: de a pune obiceiul felicitărilor de anul nou în serviciul culturii noastre naționale, — subsemnatul comitet central adresează acum, în preșeara unei noue aniversări, un calduros apel către toți iubitorii culturii poporului românesc, ca și de astădată să adopte în număr cât se poate mai mare rescumpărarea felicitărilor de anul nou, și să doneze sumele de rescumpărare fondului „Casei Naționale.”

Lista rescumpărărilor se va publica în ziare și în o mică publicațiune festivă, ce pe ziua anului nou se va trimite tuturor persoanelor, cari își vor rescumpăra felicitările.

Pe această cale vom menține părțile frumoase și plăcute ale obiceiului felicitărilor, ne vom reaminti prietenii noștri, și ei își vor aduce aminte de noi, — gândurile noastre se vor întâlni, și uniți prin un frumos act al iubirii de neam, vom sărbători laolaltă noua aniversare cu inimi încălzite de cele mai nobile sentimente. De altă parte vom fi scutiți de o mare pierdere de timp și de eventualitatea penibilă, dar numai cu greu evitabilă, de a trece cu vederea la felicitările de anul nou pe care-va dintre prietenii noștri.

La finea secolului ce espiră, — secolul renașterii noastre naționale, vom ridica prin obolu' nostru pentru fondul „Casei Naționale”, un frumos monument începuturilor culturale ale poporului românesc.

Din ședința comitetului central al Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român, ținută în Sibiu la 6 Dec. 1900 — Dr. Il. Pușcariu, președinte, Dr. I. Beu, secretar II.

* **O nouă revistă.** Ni se scrie din București: La 10 Decembrie a. c. va apare în București, o nouă revistă lunară politico-literară. Titlul revistei va fi „România Ilustrată”, și va întruni colaborarea mai multor literați distinși, așa că această revistă va cuprinde, pe lângă numeroase ilustrațiuni de actualitate, o materie bogată și variată care va interesa publicul.

* **„Revista Economică”,** organ pentru interese economice-financiare, editat din însărcinarea și cu ajutorul băncilor române, cu începere dela Anul nou se va

transforma dintr-o revistă lunară într-o foaie săptămânală, Delegațiunea exmisă de conferența Directorilor de bancă din 1898, s'a întrunit în 16 Decembrie a. c. la o ședință în Sibiu, și a decis această schimbare pe motivul, că revista are să servească în primul rând interese practice de toate zilele și chestiuni de actualitate, cari reclamă o lămurire și rezolvire mai grabnică de cum li-se poate da într-o revistă lunară. În vederea dimensiunilor mari, ce le-a luat lucrarea economică a poporului nostru, și a strinselor legături ce există între diferitele ramuri ale vieții noastre economice, „Rev. Economică” va da atențiunea cuvenită tuturor chestiunilor de caracter economic, și astfel va fi de interes nu numai pentru băncile noastre, ci și pentru cercuri mai largi. „Revista Economică” va apărea în estensiune de 1—2 coale de tipar, format 4° mare și va costa pe 1 an C. 20 —, pe $\frac{1}{2}$ an C. 10 —. Prenumeratiunile se vor trimite la administrația „Revistei Economice” în Sibiu (Nagyszeben.)

* „Anuarul Băncilor Române.” În editura Delegațiunii Băncilor Române a apărut anul II (1901) al acestui interesant Anuar financiar, care în partea sa principală cuprinde Șematismul băncilor și societăților comerciale române din țeară. Acest șematism de astă dată a fost compus în estensiune mai mare și cuprinde bilanțul, costul profit și pierderi, distribuirea profitului și cotei de binefacere a anului de gestiune 1899, împreună cu lista membrilor direcțiunii și comitetului de supraveghiere, cum și a funcționarilor tuturor societăților noastre financiare și comerciale. La fie-care institut se mai dau informațiuni detaiate asupra diferitelor dispozițiuni statutare cu privire la semnarea firmei, la cupoanele de acțiuni, etc., se indică ramurile operațiunilor și condițiunile acestora, apoi prețul acțiunilor și cupoanelor etc. Afară de aceste Anuarul mai cuprinde un Calendar (Gregorian și Iulian) cu indicarea termenelor pentru plata contribuțiunilor și competițiilor erariale, a tragerilor la sorți, a scadenței cupoanelor, — apoi Regulamentele Băncii austro-ungare și Cassei de păstrare postale, Tabele pentru timbre și competențe, pentru calcularea de interese, Tarifele postale și telegrafice, Instrucțiuni referitoare la monetele statelor europene, la schimbarea și valoarea lor, etc.

Anuarul cuprinde mult peste 100 pagini 8° mare, este elegant legat în pânză și costă C. 3.—, Se poate procura la Administrația „Revistei Economice” în Sibiu.

* *Neamurile reginei Draga.* Din Belgrad se serie, că în scupțina Sârbiei va fi prezentat în curând un proiect de lege, care asigură o rentă anuală de 2 milioane dinari pe seama rudeniilor sârca ale reginei Draga. Motivarea acestui proiect este, că națiunea sârbească nu poate lăsa ca rudeniile reginei să-și câștige pâinea de toate zilele cu ocupații de rând. De altfel regina Draga e descendența familiei princiere Lunievița, care odată a jucat rol însemnat. În decursul vremilor însă familia aceasta a scăpatat atât de mult, încât și actuala regină până ce era văduva inginerului Mașin, trăia exclusiv numai din beneficiul ce-1 primia dela curte, ca fostă damă de onoare. Atunci abia își putea închiria o locuință cu o oadaie.

Concurs.

În urmarea ordinațiunei Ven. Consistor dto 19 Oct. (1 Noemvre) 1900 Nr. 1278/150 B. pentru îndeplinirea parochiei de Cl. III-a din Chisirid — protopresbiteratul Orășii-mari — de nou se escrie concurs cu termin de alegere pe 7/20 Ianuarie 1901,

Emolumentele sunt: 1. Casa parochială cu intravilan și supraedificate; 2. Pământ parochial arător și fânaș 32 jugere 1400□, apoi competița de pasc și pădure; 3. Competița de bir dela 120 numere câte una măsură bucate parte grâu de pâne, parte cucuruz; 4. Stolele usuate după calculul mediu alor 5 ani din urmă; 5. Ca întregire a dotațiunei preoțești din vistieria statului, pe an, s'a pus incurgere, pentru preot fără 8 cl. gimnasiale, suma de 126 corone 18 fleri. Toate aceste venite dau suma recerută pentru parochiile de Cl. III-a.

Se obsearvă, că jumătate contribuțiune erarilă după pământurile parochiale o solvește comuna, eară cealaltă jumătate — alegândul preot.

Mai departe, în sensul §-lui din Regulamentul pentru parochii, jumătate din venitul parochial compete văduvei preutese și orfanilor, până la 1. Februarie n. 1901,

Doritorii a ocupa această parochie au să-și înainteze recursele lor instruate conform dispozițiunilor din Regulamentul pentru parochii subsemnatului până la 5/18 Ianuarie a. c. având până la alegere a-se presenta în vre-o Daminecă sau sârbătoare în biserica din Chisirid spre a si arăta desteritatea în cele rituale și în oraterie.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu TOMA PĂCALĂ m. p. protopop

—□—

Pentru ocuparea postului de paroch din parochia de clasa a III-a **Checheș**, protopresbiteratul Belințului. se publică concurs cu termin de 30 zile dela prima publicare în foaia diecesană „Biserica și Școala” din Arad.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. O sesiune de pământ, parte arător, parte fânaș;
2. Birul preoțesc în măsura în care este socotit în fasiunea înaintată în scopul dotațiunei de la stat;
3. Stola obicinuită.

Toate acestea laolaltă dau un venit anual pentru o parochie de clasa a III-a.

Reflectanții, în terminul regulamentar, au a se înfățișa în sf. biserică din Checheș și a-și arăta desteritatea în cântare și tipic, eventual în serviciul dumnezeesc și în predicare; ear concursele, instruate în sensul Regulamentului pentru întregirea parochiilor, au să și le aștearnă în terminul fixat mai sus, oficiului protopresbiterat gr.-or român din (Bélincz-Kiszetó. Temesmegye).

Checheș. în 6 Noemvre, 1900.

În înțelegere cu mine: GERASIM SERB, protopresbiter gr. or. român.

—□—

Pentru îndeplinirea definitivă a parochiei vacante **B.-Sânmiclăuș** din protopopiatul Belinț se publică concurs cu terminul de alegere în 17/30 Decemvre 1900

Emolumentele sunt: Pământ arător de 3 și $\frac{1}{2}$ cubule; competița din moară 5 cubule bucate $\frac{1}{2}$ grâu $\frac{1}{2}$ cucuruz; birul dela 70 Nre de case câte o măsură, vică cucuruz; casă cu grădină de legume; stolele îndatinate și întregirea dotațiunei din vistieria statului.

Reflectanții sunt poștiți a se presenta în cutare-va Duminecă ori sârbătoare la sf. biserică din loc spre a cânta ori celebra și predica; ear recursele adresate comitetului parochial au a-le înainta la subscrisul protopresbiter în F.-Giriș (F.-Györös) p. u. Terke.

Dat, din ședința comitetului parochial ținută la 14/27 Noemvre 1900.

Iosif Pința, m. p.
președinte.

În conțelegere cu mine: PETRU SERBU, m. p. protopop.

—□—